

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 392/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Holič, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 10 Sžk 9/2020 z 2. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia „základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, 3, čl. 48 ods. 2“ Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnomu súdu na ďalšie konanie a priznať mi náhradu trov konania vzniknutých pred ústavným súdom, ako aj finančné zadostučinenie v sume 5 800 eur za porušenie „práva na skončenie veci v primeranej lehote“.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ bol v právnom postavení žalobcu v konaní proti žalovanému – Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „žalovaný“) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-419-10/14-2018 z 29. augusta 2018 (ďalej aj „rozhodnutie generálneho riaditeľstva ZVJS“).

3. Personálnym rozkazom č. 182 z 10. júna 2016 (ďalej aj „personálny rozkaz“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“) vydaným riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov (ďalej len „ústav“) bol so sťažovateľom ako príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“) ukončený služobný pomer prepustením podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) z dôvodu porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Porušenie služobnej povinnosti sťažovateľa spočívalo v tom, že 2. júna 2016 došlo v ústave k nedovolenému vzdialeniu sa jedného z odsúdených z pracoviska s dozorom na strelnici (objekt v nestráženej časti ústavu). Prešetrením predmetnej mimoriadnej udalosti bolo zistené, že sťažovateľ spolu s ďalšími dvomi členmi eskorty nedodrжали zásady vykonávania dozoru v súlade s § 49 ods. 6 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ZVJS“) nevykonávali stálu kontrolu pohybu alebo činnosti odsúdených na pracovisku a nezabezpečili permanentnú prítomnosť príslušníka eskorty na vonkajšom rohu strelnice so štrkovou cestou na zabezpečenie únikovej cesty z pracoviska.

4. Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol generálny riaditeľ ZVJS rozhodnutím č. GR ZVJS-3-7-5/14-2016 z 29. septembra 2016 tak, že podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. odvolanie sťažovateľa zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

5. O správnej žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného z 29. septembra 2016 a jemu predchádzajúceho personálneho rozkazu, rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v poradí prvým rozsudkom č. k. 14 S 40/2017 z 25. apríla 2018 tak, že napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

6. Po vrátení veci žalovaný doplnil dokazovanie a identicky ako predchádzajúcim rozhodnutím odvolanie sťažovateľa rozhodnutím č. GR ZVJS-419-10/14-2018 z 29. augusta 2018 zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

7. Sťažovateľ podal proti predmetnému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, ktorú krajský súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 14 S 92/2018-97 z 21. novembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

8. O kasačnej sťažnosti sťažovateľa nasmerovanej proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že ju ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol a nárok na náhradu trov kasačného konania účastníkom nepriznal.

8.1. V odôvodnení k námietke sťažovateľa o nevykonaní verejného a spoločného konania konštatoval, že konanie vo veciach služobného pomeru je osobitným druhom administratívneho konania v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP, na ktorý sa subsidiárne nepoužije všeobecný predpis o správnom konaní, preto uskutočnenie verejného (spoločného) konania nie je obligatórne. Najvyšší správny súd považoval s poukazom na čl. 1 Smernice pre činnosť príslušníkov ZVJS zabezpečujúcich čistenie a údržbu priľahlých priestorov okolia ústavu a objektov v okolí ústavu z 3. apríla 2014 za právne irelevantné aj tvrdenie sťažovateľa, že pracovisko, odkiaľ odsúdený ušiel, právne neexistuje. Napokon sa najvyšší správny súd vyjadril aj k splneniu podmienok prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru, keď odkázal na výpoveď odsúdeného k okolnostiam jeho

úteku, ktorá potvrdzuje, že sťažovateľ sa dopustil porušenia služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. V závere konajúci správny súd reagoval aj na námietku nevymedzenia rozsahu pochybení, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej po rozsiahlom opise nedostatkov a zlyhaní v systéme fungovania ZVJS a nedostatočného materiálno-technického zabezpečenia pracovníkov ZVJS argumentuje, že:

a) žalovaným označené porušenie služobnej povinnej nezodpovedá zásade určitosti, pretože nebolo vymedzené konkrétne a osobitne vo vzťahu ku každému členovi eskorty, pričom rozhodnutie žalovaného opisuje priebeh úteku odsúdeného tak, „*aby nevyšli najavo systémové dlhodobé porušené zásady dohľadu a ochrany*“,

b) konajúce orgány verejnej správy a správne súdy nedostatočne ustálili skutkový stav a vec nesprávne právne posúdili, konali „*nezákonne*“ a „*viedli nespravodlivý proces*“, preto sú ich rozhodnutia nespravodlivé,

c) nemožno akceptovať právny názor najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého musí stupeň závažnosti porušenia určiť správny orgán a správny súd nemá právomoc na určenie, či došlo k porušeniu § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.,

d) nebolo relevantným spôsobom zdôvodnené, prečo v prípade sťažovateľa išlo o zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, pričom nebolo zohľadnené, že „*pracovisko — strelnica mimo útvar Leopoldov, vzniklo bez správneho právneho postupu a teda právne relevantne nevzniklo. Neboli určené povinnosti eskorty a nebolo čo porušiť!*“,

e) najvyšší správny súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez prítomnosti účastníkov, pričom nepochopiteľne v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Asan 28/2018 z 8. októbra 2019 týkajúci sa veliteľa eskorty [REDAKOVANÉ], hoci ním nebol viazaný.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie v bode 1 označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti sťažovateľa. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že sťažovateľ síce v ústavnej sťažnosti uvádzal aj iné články ústavy, ktoré však nepremietol do petitu ústavnej sťažnosti, preto to ústavný súd považoval len za súčasť jeho sťažnostnej argumentácie.

11. Ústavný súd považuje v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

12. Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd akcentuje potrebu zohľadňovať jeho špecifiká. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách a len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 48/2019).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. Sťažovateľ svojou argumentáciou v podstate najvyššiemu správne súdu vytýka nesprávne právne posúdenie veci, nezákonnosť a nespravodlivosť jeho rozsudku. Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zameril na posúdenie, či napadnutý rozsudok nevykazuje ústavnoprávny deficit v podobe prítomnosti takej kvalifikovanej vady, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu, a či sú právne úvahy najvyššieho správneho súdu logické a zrozumiteľné, a teda či napadnuté rozhodnutie nie je zaťažené prvkom svojvôle.

14. Žiadnu vadu, ktorá by neprípustne zasahovala do ústavou zaručených práv sťažovateľa, však v prejednávanej veci ústavný súd nezistil.

15. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu pritom nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

16. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že jeho pochybenie zakladajúce zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti nebolo v rozhodnutí žalovaného dostatočne konkretizované [bod 9 písm. a)], ústavný súd uvádza, že predmetnou námietkou sa najvyšší správny súd zaoberal, keď v bode 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku skonštatoval, že po doplnení dokazovania (v intenciách zrušujúceho rozsudku krajského súdu z 25. apríla 2018) bol upresnený konkrétny rozsah pochybenia sťažovateľa, pričom rozhodnutie žalovaného dostatočne vymedzovalo dôvod prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru, ako aj s tým súvisiace okolnosti nedodržania zásad výkonu dozoru podľa § 49 ods. 6 zákona o ZVJS. V tomto smere je možné poukázať aj na podrobné odôvodnenie rozsudku krajského súdu (body 17 až 19) obsahujúce presnú špecifikáciu rozsahu porušenia služobných povinností sťažovateľa, ktorý nevykonával stálu kontrolu pohybu a činnosti odsúdených, tak ako mu prikazuje práve § 49 ods. 6 zákona o ZVJS. Oba konajúce správne súdy pritom konštatovali, že námietky sťažovateľa týkajúce sa systémového zlyhania, pochybení jeho

nadriadených, ako aj nedostatku príslušníkov ZVJS v ústave sú abstraktné a nie sú v príčinnej súvislosti s útekou odsúdeného.

17. Rovnako nie je dôvodná ani námietka sťažovateľa, že sa konajúce orgány verejnej správy a správne súdy nevyjadrili k tomu, z akého dôvodu zakladá pochybenie sťažovateľa mimoriadne závažné porušenie služobnej povinnosti [bod 9 písm. d)]. Najvyšší správny súd totiž v bodoch 26 a 27 svojho rozsudku zreteľne vysvetlil, prečo je konanie sťažovateľa ako príslušníka ZVJS, v dôsledku ktorého došlo k úteku odsúdeného, potrebné považovať za porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a zároveň sa v konkrétnostiach vyjadril aj k ponechaniu sťažovateľa v služobnom pomere ako k ujme dôležitých záujmov štátnej služby s poukazom na závažnosť jeho konania, charakter ZVJS a dôveru v neho. Ústavný súd konštatuje, že predmetné odôvodnenie najvyššieho správneho súdu, ktorý sa argumentačne stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom a stručne sa k veci v relevantnej časti vyjadril, nemožno považovať za arbitrárne a ústavne neudržateľné. Ak sťažovateľ ďalej tvrdí, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom zohľadnené, že pracovisko, odkiaľ odsúdený ušiel, „*právne nevzniklo*“, ústavný súd v prvom rade považuje za nevyhnutné uviesť, že správna žaloba sťažovateľa smerovala proti rozhodnutiu žalovaného generálneho riaditeľstva ZVJS, ktorým tento zamietol odvolanie voči personálnemu rozkazu, ktorým bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru. O správnej žalobe rozhodoval krajský súd a na základe podanej kasačnej sťažnosti následne aj najvyšší správny súd. Primárnou úlohou správnych súdov bolo posúdiť, či preskúmané rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, čím sa najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku jednoznačne zaoberal. Konkrétne je však možné poukázať na bod 20 namietaného rozsudku, v ktorom bol najvyšším právnym súdom s poukazom na Smernicu pre činnosť príslušníkov ZVJS zabezpečujúcich čistenie a údržbu príľahlých priestorov okolia ústavu a objektov v okolí ústavu, ktoré sú v jeho správe z 3. apríla 2014, vymedzený charakter priestoru, z ktorého sa odsúdený vzdialil. Navyše, táto námietka sťažovateľa nemala podľa kasačného súdu žiaden súvis s prejednávanou vecou, resp. s porušením služobnej povinnosti zo strany sťažovateľa.

18. Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj výhradu sťažovateľa, že najvyšší správny súd rozhodol o jeho kasačnej sťažnosti bez prítomnosti účastníkov (neverejne) a „*nepochopiteľne*“ odkázal na rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4 Asan 28/2018 z 8. októbra 2019, ktorým nebol viazaný [bod 9 písm. e)]. K tejto námietke je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 455 SSP rozhoduje kasačný súd o kasačnej sťažnosti spravidla bez pojednávania; pričom pojednávanie môže nariadiť, ak to považuje za potrebné. Skutočnosť, že kasačné konanie prebieha bez verejného pojednávania vyplýva z toho, že kasačný súd nie je opravnou inštanciou, nerozhoduje vo veci samej, ale posudzuje, či rozhodnutie krajského súdu je v súlade so zákonom. Činnosť kasačného súdu má preskúmovací charakter a zásadne sa obmedzuje na obsah súdneho a administratívneho spisu. Kasačnému súdu však nič nebráni, aby v konkrétnej veci vykonal pojednávanie, ak to považuje za potrebné (bližšie pozri *Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 1699*). Ak teda najvyšší správny súd rozhodol o kasačnej sťažnosti sťažovateľa bez prítomnosti účastníkov a bez nariadenia pojednávania, postupoval v súlade so zákonom, pričom sťažovateľ v ústavnej sťažnosti svoju argumentáciu v tejto súvislosti ani bližšie nerozvíja. Rovnako ani skutočnosť, že najvyšší správny súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na rozsudok najvyššieho súdu

sp. zn. 4 Asan 28/2018 týkajúci sa kasačnej sťažnosti veliteľa eskorty [REDAKOVANÉ], nesvedčí o tom, že bol právnymi závermi tohto rozsudku viazaný. Najvyšší správny súd sa individuálnym spôsobom, zohľadňujúc konkrétne okolnosti prejednávanej veci a pozadie celého prípadu, vysporiadal s kasačnou sťažnosťou sťažovateľa, pričom len podporne poukázal na závery daného rozsudku, ktorý sa navyše, ako už bolo uvedené, týkal jedného z (troch) členov eskorty.

19. Sťažovateľ ďalej v dôvodoch svojej ústavnej sťažnosti výslovne nesúhlasí s názorom najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého musí stupeň závažnosti porušenia stanoviť správny orgán a správny súd nemá právomoc na určenie, či došlo k porušeniu § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. [bod 9 písm. c)]. Po detailnom oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku však ústavný súd takýto právny názor v jeho odôvodnení nenachádza. Pokiaľ ide o ostatné námietky sťažovateľa týkajúce sa nedostatočne zisteného skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci a „nespravodlivosti“ tak postupu konajúcich orgánov verejnej správy, ako aj správnych súdov a ich rozhodnutí [bod 9 písm. b)], tieto sú sformulované len vo všeobecnej rovine, pričom ústavný súd aj s poukazom na už zmienené zastáva názor, že najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal rozhodné právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany, pričom jeho závery (s prihliadnutím aj na argumentáciu krajského súdu) vo vzťahu k naplneniu podmienok na prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru sú riadne odôvodnené, jasné a logické a súčasne rešpektujúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení, a preto ich možno aj z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a právne akceptovateľné.

20. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom a namietaným základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

21. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé konanie ústavný súd ešte dodáva, že dané právo nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľovi garantovalo úspech v konaní alebo sa ním zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Obsahom tohto ústavne zaručeného práva je zabezpečenie práva na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov. Len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi či názormi konajúceho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe založiť opodstatnenosť ústavnej sťažnosti.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

22. Napriek tomu, že kvalifikovane právne zastúpený sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti explicitne domáha vyslovenia porušenia aj predmetných základných práv, v dôvodoch ústavnej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia, nieto ešte relevantná ústavnoprávna argumentácia, ktorá by tvrdené porušenie týchto práv preukazovala a ktorá by tak mala podliehať prieskumu

ústavného súdu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti. V okolnostiach prípadu nebola ani len tvrdená príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

23. V takto načrtnutom kontexte ústavný súd dodáva, že v ústavnej sťažnosti predložená minimálna argumentácia (aj napriek právnomu zastúpeniu) nie je spôsobilá spochybniť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti opakuje výhrady, ktoré už uplatnil pred najvyšším súdom. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018).

24. V danom prípade neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jeho kľúčovej povahy. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 185/2021 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 81).

III.3. K namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru:

25. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vplyvajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (rozhodnutie ESLP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131). Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejmä súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (obdobne napr. III. ÚS 176/2015, III. ÚS 177/2020, I. ÚS 449/2020).

26. Vzhľadom na to, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vylúčil porušenie sťažovateľom namietaného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol konštatovať ani porušenie jeho práva podľa čl. 13 dohovoru. Aj v tejto časti preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Pozornosti ústavného súdu súčasne neuniklo, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti ako aj v celom jej texte uvádza nesprávnu spisovú značku napadnutého rozhodnutia najvyššieho správneho súdu („ISžk/9/2020“), ktorá má správne byť sp. zn. 10 Sžk 9/2020.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu